

Rozhovor: Sochař Michal Trpák o českobudějovickém Umění ve městě

Město je racionální prostor. Je dobré do něj vnášet nová témata

Českobudějovický sochař Michal Trpák (1982) vytvořil desítky soch a podílel se na řadě architektonických projektů, stejně jako na organizaci různých sochařských výstav a symposií. Jednou z nich je od roku 2015 Sculpture line v Praze a již od roku 2007 Umění ve městě v Českých Budějovicích. Letošní venkovní výstava nabízí přes dvacet instalací a trvá od června do konce září.

Vzpomenete si ještě, jak jste před 14 lety na soutoku Vltavy a Malše začínali? Bylo těžké přesvědčit samosprávu, aby vás pustila do veřejného prostoru?

Podnět k výstavě dala moje diplomová práce, kterou jsem vystavil na pěší zóně Lannovy třídy pod názvem Humanoidi. Další rok jsem s kolegy z VŠUP připravil premiérový ročník výstavy Umění ve městě. A zda to bylo těžké? Byl to nový projekt a my tehdy mladí, neklidní výtvarníci jsme si vše dělali sami. Od grafiky na plakáty po transport soch na přívěsných vozících až po samotnou instalaci.

Jak se akce během let změnila?

Hodně, má svůj produkční tým, představuje autory z Čech i zahraničí, rozšířila se do dalších jihočeských měst. A co mě těší nejvíc - čím dál více se v rámci výstavy realizují trvalé výtvarné intervence do veřejného prostoru.

Máte spočítáno kolik děl už takto České Budějovice získaly či viděly?

Nemáme, ale budou jich stovky.

Poutá stále zájem sponzorů, veřejnosti, města? Upadá, roste? Jak ji udržet?

Veřejnost výstavu už každý rok očekává, ozývají se také další města, která se chtějí do projektu zapojit. Letos poprvé jsou třeba součástí výstavy Volyně a Vodňany. Na druhou stranu zájem sponzorů bychom uvítali větší. Výzvou je představovat více zahraničních autorů a trvale oživovat veřejná místa měst.

Proč to je důležité?

Město je funkční racionální prostor a myslím, že je dobré do něj vnášet nová témata. Umění díky tomu, že nemá přímou funkci, je iracionální. Dokáže veřejný prostor oživit, vnést nové podněty k diskuzi a snad i obohatit jeho obyvatele a návštěvníky.

Loňská a letošní pandemie ho nepoznamenala?

Vzhledem k tomu, že Umění ve městě se odehrává ve veřejném prostoru, loni ani letos ho žádná omezení nepoznamenala.

Vidíte už při vymýšlení témat konkrétní prostor?

Ano, snažíme se propojovat místa s konkrétními sochami a projekty.

To byl i případ vašeho Lumbricina vedle cyklostezky u Kauflandu? Jak jste k té kombinaci ocele, litiny a živých rostlin dospěl?

Socha recykluje teplovodní podtrubí, které prostupuje naše město a tak se nabízelo parafrázovat toto prostupování jakýmsi červem - žížalou, která se občas objeví na povrchu a nakonec i vykoukne a chrlí zeleň. Českobudějovická teplárna nám poskytla potrubí a kolektiv autorů, v jehož čele jsem stál, ho přetvořil.

Kde byste ho rád viděl, až výstava skončí?

Může zůstat, kde je nebo se najde místo nové. Ještě na toto téma povedeme s teplárnou diskuzi.

A mimochodem, jak vidíte teplárnu z ulice?

Jezdím kolem ní do města, tedy jako industriálního tvora, který prochází evolucí a proměňuje se zvenku i uvnitř.

Děkujeme za rozhovor.

Kdo je: MgA. Michal Trpák, Ph.D.

Po maturitě na Střední uměleckoprůmyslové škole svaté Anežky v Českém Krumlově absolvoval pražskou VŠUP a doktorandské studium na AVU v Bánské Bystrici (2012). Během studia absolvoval stáže na Taideninstitutu ve finském Lahti a na Emily Carr Institutu v kanadském Vancouveru. Vystavoval na desítkách výstav u nás i v zahraničí.

Foto:

Lumbricina - budějovický endemit je dílem kolektivu autorů UVN, hlavně pak Michala Trpáka. Ti vytvořili industriálního živočicha, vylézajícího na povrch a opět mizejícího pod zemí, jak prolézá CITY/město a budí city/emoce i díky kontrastu, industriálnímu tvarosloví a zelených rostlin, které vyměšuje do veřejného prostoru. Materiál tvoří neizolované trubky DN 250, rozdělovače a ventily ze zrušené výměňkové stanice českobudějovické teplárny.